

Qarabağ gündəliyi

“Güllə qolumu sıyırıb keçərək beynimə girmişdi”

Son döyüşü Füzuli rayonunun Merdinli kəndində olub. Oktyabrın 8-də aldığı ağır yaralardan sonra iki gecə, 3 gün sağ qalmaq üçün mücadilə edib, sözün əsl mənasında, ölüm-dirim savaşı verib. Ölümü də son çarə olaraq göz önündə tutub. Hər an barmağı tətikdə ölümün gözünə dik-dik baxıb, yaşamaq üçün ölməyə də, öldürməyə də hazır olduğunu göstərmiş.

Qazi müəllim Babək Cəfərov:
“Düşünürdülər ki, minanın üstündə oturmuşam...”

Babək Cəfərov vətən uğrunda əlinə silah götürən minlərlə vətənpərvər gənclərdən biridir. Sınıfdən səngərə uzanan yolda xəyalında ancaq Qarabağımızda bayraq qaldıracağı anı canlandırır.

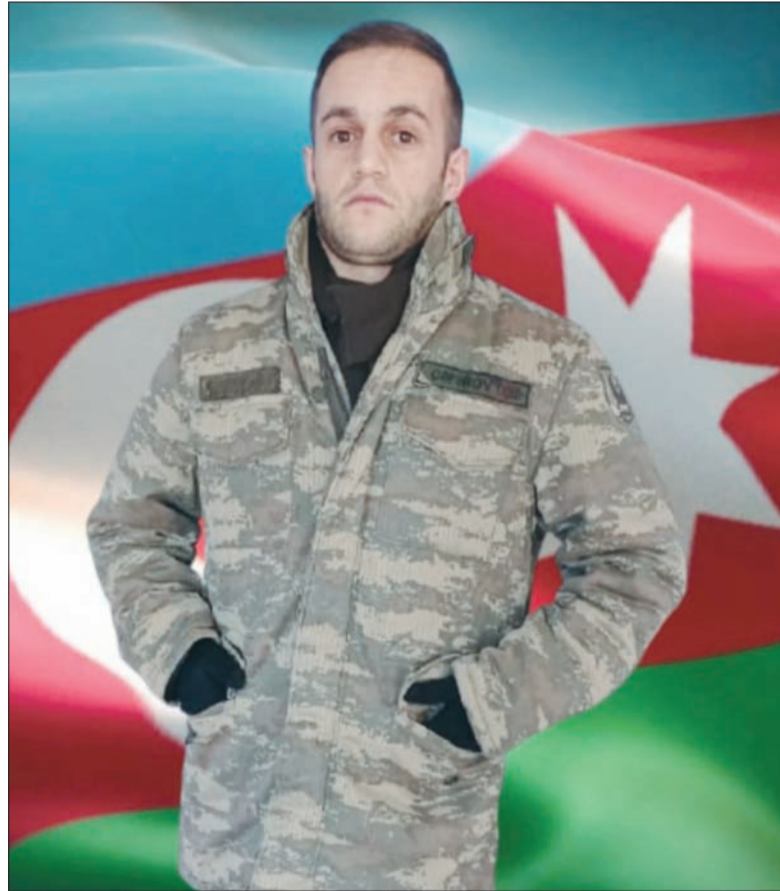
Günəşli Azərbaycanın Günəşli kəndində riyaziyyat müəllimidir Babək müəllim. Lerik rayonunun Buzeyir kəndindəndir. 1995-ci il doğulmuşdur. Mayın 10-da 25 yaşını qeyd edəcək.

Orta təhsilini Lerik şəhər M.Baxışov adına 3 nömrəli tam orta məktəbində tamamlayıb. Sumqayıt Dövlət Universitetində Riyaziyyat və İnformatika müəllimliyi ixtisası üzrə təhsil alandan sonra Lerikin Sors kənd məktəbində müəllimliyə başlayıb. 2019-cu ildə müəllimlərin işə qəbulu müsabiqəsinə qatılıb və uğur qazanaraq Astaranın Sumrud kəndinə müəllim təyin olunub. Sonradan yerdəyişmə ilə Lerik rayonunun Günəşli kəndinə qayıdıb.

Dağıdılmış evlər əsas sığınacağımız idi

2016-cı ildə Naxçıvanda hərbi xidmət keçib. 1 il quru qoşunlarında atıcı olaraq xidmət göstərmiş. Vətən müharibəsi başlayanda təlimlərdən dərhal sonra Füzulidən döyüşlərə qatılıb. Elə ilk gündən irəliləyən, qələbə qazanan, zəfərə susamış bir Ordunun sıralarında olmağın qürurunu yaşayıb: “Qızğın atışmaya, güclü müqavimətə, çətin döyüş şəraitinə baxmayaraq, hər gün irəliləyirdik. Sentyabrın 29-da başlayan əməliyyatda iştirak etdim. Tikililərin arası ilə hərəkət edərək özümüzü zərbədən, güllə və qəlpələrdən qorumağa çalışırdıq. Dağıdılmış evlər döyüş meydanında bizim əsas sığınacağımız idi”.

Həmvətənlilərinin tikdiyi, daşdaş üstə qoymağı illər almış evlərdən 30 il ərzində qalan da elə o daş-

lar idi. Bir vaxtlar bir evi yuvaya çevirən həmin daşlar illər sonra odalovun ortasında o millətin balalarını sığınacaq, daldalanacaq olmuşdu.

Yağış, qəlpə və PUA-lar

Döyüşçü Babək Cəfərovun danışdığı hadisələr Füzulinin Qaraxanbəyli kəndində cərəyan edirdi. Düşmən çıxarılmış, kənd alınmışdı. Ancaq kəndə yerləşən Azərbaycan ordusunun işi bitməmişdi. Çünki sırada hələ uzun bir yol vardı, axı, Şuşaya, Xankəndinə hələ çox qalırdı. Sıradakı isə Merdinli kəndi idi: “Əməliyyat tapşırığı verildi. Hücum keçdik. Düşmənin mövqeyi yuxarıda olduğundan əməliyyat şəraiti bizim üçün çox ağır idi. İrəliləmək asan deyildi. Bir mayorumuz şəhid oldu, minamıyot əsgərlərimizdən birinin ayaqlarını, başqa birininin başını apardı. Çoxlu yaralananımız oldu. Tapşırığımız belə idi:

lib bir xeyli tərəddüdlə mənə baxdı. Hiss edirdim ki, irəli getmək bərdə düşünür, amma mənə də atəş altında qoymaq istəmir. Mənə tərəf gəlib kolların arasına sarı sürüyərək atəş altından çıxartdı. Avtomatlarımızı hazır vəziyyətdə saxlayıb gözləməyə başladım. Qanaxmam vardı, bərk susamışdım. Ancaq su yox idi. Komandirim qanaxma olmasın deyə yazarlarını çəkməmişim ipləri ilə bağladı. Kollarından böyürtkən dərib həm özü yeyir, həm də mənə verirdi. Belə davam edə bilməzdi. O da silahı hazır vəziyyətdə əlimə verib kömək dalınca getdi. Uzun müddət keçdi. Bir azdan komandirim əlində su ilə gəldi. Suyu birməfəse içdim. İlham mənə qaldırdı ki, aparsın. Ona ağırlıq düşməsin deyərək mən də boynundan bərk-bərk yapışdım. Sürüyərək mənə oradan çıxarmağa çalışırdı. Ancaq ikimiz də yorğun idik. Taqətimiz qalmamışdı. Komandirim anladı ki, mənə bu cür aparmağa gücü çatmayacaq. Nə qədər ki, daldalanacaq yerlər vardı, gedə bilirdik. Açıqlıqda hərəkət etmək mümkün deyildi. Görüb vurur, snayperlər hərəkət etməyə imkan vermirdi. Daha bir gecəni daldalanacaqda qalmalı olduq. Atışma səslərini eşidirdik. Komandirim yenə mənə qoyub getdi. Bir də səhər qayıtdı. Xeyli arxaya gedib, ancaq əsgərlərimizi tapmayıb. Bir az dincəlib yenə getdi”.

“Mən erməni deyiləm!!!”

Babək Cəfərov yaralandıqdan sonra yaşadıkları arasında bəlkə də ən ağır olanı hadisəni belə xatırlayır: “Bir müddət sonra olduğum yerə 2 əsgər yaxınlaşdı. Bizimkilerdən deyildilər. Əsgərlərimizə əzaq aparırdılar. Hərəsi bir tərəfdən yapışmış mənə dərədən keçirdilər. Ancaq onlar da yolda bir

daldalanacaq yer tapıb mənə orada qoydular. Dedilər ki, ərzağı təcili çatdırılmalıdır, gecikmə bilməzlər. Qayıdanda da mənə yanımdan gəldilər. Mənə də yemək verdilər. Bir müddət sonra gördüm ki, iki əsgər dərənin aşağı hissəsiylə gəlir. Əl ələyib səslədim, kömək istədim. 20 metrədek məsafədə dayanıb silahı mənə tuşladılar. Erməni ola biləcəyimi düşünürdülər. Dedim ki, Azərbaycan əsgəriyəm. İnanmaq istəmərdilər. Düşünürdülər ki, minanın üstündə oturmuşam, onları da yanıma çəkirim. Çünki tərpenə bilmirdim. Əmin olmaq üçün çoxlu suallar verdilər. Bölüyümü, hansı rayondan olduğumu soruşdular. Sonra hərəsi bir qolumdan yapışmış mənə oradan uzaqlaşdırıldılar. Sonra 5-6 nəfər sanitariya gəlib əvvəlcə ilkin tibbi yardım göstərdi, sonra isə mənə döyüş bölgəsindən uzaqlaşdırıldılar”.

Müharibənin izləri

Babək Cəfərovun film kimi günləri bitdi, yenidən reallığa döndü. Bundan sonra sağalma dövrü başladı. Əməliyyat keçirdi, hospital-hospital gəzdi. Göndərilirdi xəstəxanalarda günlərlə müalicə aldı. Başqa necə olacaqdı ki? Elə asan sağalacaq yaralar deyildi aldığı yaralar: “Çox rahat şəkildə qolumu hərəkət etdirirdim deyərək qolumdakı yaranın yüngül olduğunu düşünürdüm. Ancaq xəstəxanada müdaxilə zamanı məlum olub ki, güllə qolumu sıyıraraq bədənimə keçib. Həkimlər həmin gülləni belimdən çıxardılar dedilər. Qolumu sıyıraraq keçərək belimə girmişdi”.

Fevralın 18-də Ordudan tərxis olunaraq evinə qayıdan Babək müəllimin ayağı da hələ sağalmayıb. PK-nın açdığı yaranın, dəlik-deşik etdiyi sümüklərin bərpası üçün İlizarov aparatını hələ ayağında gəzdirir. Ancaq yaraları bir-bir sağalacaq. Sonra o izləri Vətən müharibəsinin izi kimi qürurla daşıyacaq. Yara izləri heç yox olmayacaq, sümükləri hələ çox sızlayacaq. Amma bilir ki, o sızıltıya dözə biləcək. Çünki bu sızıltının torpaq itkisinin ürəklərə vurduğu ağır qədər yara olmadığını yaxşı bilir.

Ruhiyyə DAŞSALAHLI